

hvis Kravene ikke blev opfyldt. Man maa erindre, at Tjenestemændenes Krav gik ud paa, at der skulde ydes enhver Tjenestemand i Danmark et Dyrtidstillæg af 840 Kr., hvilket ærede Medlemmer nok kan se vilde have forhøjet det finansielle Resultat af en Dyrtidstillægslov paa en for Rigsdagen efter min Mening ganske uantagelig Maade.

Under hele denne Overvejelse indenfor Regeringen har man paa ethvert Punkt ment at være i Overensstemmelse med Partierne, ogsaa med det ærede Medlem fra Assens, naar man tog sig den fornødne Tid til at forelægge Lovforslaget, naar man enedes om, hvorledes det skulde formes, og overhovedet ikke paa nogen Maade lod sig paavirke af den Agitation, der fandt Sted blandt Tjenestemændene. Det ærede Medlem har først formet sit Spørgsmaal til Konseilspræsidenten saaledes: Hvad mener Regeringen om det Skridt, som Tjenestemændene vilde foretage — nemlig det, jeg kalder Masseopsigelse? I dette Spørgsmaal laa der efter min Mening den Optattelse — det viser jo ogsaa andre Udtryk af det ærede Medlem, som jeg ikke skal komme tilbage til —, at Tjenestemændene ikke var berettigede til et saadant Skridt. Saadan maa enhver forstaa det ærede Medlem. Nu spurgte det ærede Medlem imidlertid saaledes: Hvad bevirkede, at Tjenestemændene var nødsagede til at skride til en Masseopsigelse? Det forekommer mig, at det ærede Medlem stiller sig paa Tjenestemændenes Side, naar han nu pludselig mener eller tænker sig Muligheden af, at der var Forhold til Stede, der nødsagede dem til at foretage et saadant Skridt, som det ærede Medlem efter sin tidligere Udtalelse i Virkeligheden dadlede og fandt forsvarligt eller ikke tilladeligt under vore konstitutionelle Forhold. Jeg synes, det er en Drejning, det ærede Medlem har foretaget, efter at han har faaet et efter min Mening tilstrækkeligt Svar af Konseilspræsidenten paa sit første Spørgsmaal. Jeg maa nu atter sige, at selv dette Spørgsmaal om Masseopsigelsen ikke har spillet nogen Rolle for Regeringens Overvejelser. Ved Forhandlingerne indenfor Ministeriet har vi fra første Færd stillet os saaledes, at vi behandlede Sagen uden Hensyn til den Agitation, der foregik iblandt Tjenestemændene. Jeg tror, ingen af mine Kolleger vil modsige mig heri. Dernæst var vi enige om, og saaledes førtes Forhandlingen af Konseilspræsidenten og mig, at vi heller ikke under Forhandlingen med Tjenestemændene tog dette Spørgsmaal, som ikke

var rejst officielt fra Tjenestemændenes Side overfor Regeringen, op til nogen som helst Forhandling. Vi forhandlede med Tjenestemændene ud fra det rent saglige Standpunkt: hvad Dyrtidstillægget vilde blive, og hvorledes det skulde formes i Enkeltheder, men vi tog ikke Stilling til noget, der ikke forelaa officielt for os.

Jeg mener dermed at have besvaret det ærede Medlems Spørgsmaal. Forhandlingen er foregaaet ganske programmæssigt, om jeg saa maa sige. Først rejstes Spørgsmaalet om det yderligere Dyrtidstillæg. I Overensstemmelse med hele Regeringen afviste vi dette Spørgsmaals Forhandling, inden Dyrtidstillægget for næste Aar kunde komme til Forhandling dels med Tjenestemændene, dels mellem Regeringen og Partierne. Dernæst har man overhovedet ikke behøvet at tage nogen som helst Stilling overfor Tjenestemændenes Opsigelse. Men en heldig Omstændighed var det, at mellem de sidste Møder, der fandt Sted mellem Konseilspræsidenten og mig paa den ene Side og Tjenestemændenes Repræsentanter paa den anden, laa den første Oktober. Medens vi altsaa forhandlede, ventede paa, hvilken Afgørelse der kunde komme, og hvorledes vi kunde enes, idet vi under denne Forhandling søgte — med Rette, det vil sikkert alle indrømme — at være saa imødekommende overfor Tjenestemændenes Krav som muligt, faldt den første Oktober, og der skete intet. Det er derfor, jeg synes, min Kollega Konseilspræsidenten med Rette har sagt til det ærede Medlem, at det var uklogt — jeg tror, det var dette Ord, han brugte — at rippe op i den bilagte Strid. Dette maa forstaas saaledes, at en Strid angaaende Masseopsigelsen har ikke fundet Sted. Der var Agitation ude i Landet, der var stærke Bølger, som man naturligvis kunde spore Virkningen af under Forhandlingen, men aldrig har Tjenestemændene overfor Regeringens Repræsentanter, Konseilspræsidenten og mig, truet med Masseopsigelse, og aldrig har vi derfor behøvet at tage Stilling til den. Og jeg synes, det ærede Medlem skulde ud fra sine egne Betragtninger allermindst rette det Spørgsmaal til Regeringen eller til mig: Hvorledes kunde Tjenestemændene blive nødsaget til at foretage dette Skridt? De blev overhovedet ikke nødsaget til at foretage noget Skridt. Det ærede Medlem ved intet andet om det, end hvad der er fremkommet gennem Udtalelser i Bladene o. s. v. Til Regeringen er der, som sagt, ingen Meddelelse kommet om, at Masseopsigelsen forelaa.